

jeg blive stemt ned, og det måtte jeg jo så tage til mig – sådan er demokratiet.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Hvordan er det, hr. Jacob Buksti plejer at sige: VVV – Venstre ved man aldrig, hvor man har, eller hvordan?

Jeg må fortolke Venstres ordfører på den måde, at Venstre er fuldstændig flintrende ligeglad med, hvad man træffer af beslutninger i EU, herunder også, hvis man følger direktiver op med rådsbeslutninger, også selv om man har haft en minister, der har deltaget i det. Det synes jeg er interessant.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Venstre generelt, men nogle mere end andre, anbefaler, at flygtninge og indvandrere vender hjem ved førstgivne lejlighed. Så vil jeg godt spørge: Er det et særskilt mål for Venstre, at de, der måtte vende hjem, kommer hjem som analfabeter?

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Til hr. Søren Kolstrup: Jeg vil fastholde mit synspunkt om, at vi lytter til de flygtninge- og indvandrerorganisationer, som udtaler, at modersmålsundervisningen kan man sagtens påtage sig inden for hjemmets fire vægge.

Og til fru Anne Baastrup vil jeg sige, at vi respekterer selvfølgelig de EU-beslutninger, der måtte være, men man kan også nogle gange have sine tvivl om det grundlag, som beslutningerne bliver taget på, og der vil jeg så nævne, at lige netop den beslutning, som fru Anne Baastrup refererer til, fandt – så vidt jeg er orienteret – sted i hr. Bertel Haarders ministertid, og på det tidspunkt var jeg ikke politisk aktiv, så derfor kan jeg ikke svare på spørgsmålet.

Brian Mikkelsen (KF):

Det er jo en spændende debat at følge, må man sige, men der er i hvert fald nogle forudsætninger, som er klare nok: Hvis man vil klare sig i det danske samfund, hvis man vil have en uddannelse, hvis man vil have et arbejde, så skal man kunne dansk; man skal kunne dansk mundtligt, og man skal kunne dansk skriftligt. Hvordan lærer man så det? Det er der jo forskellige tilgange til, og man vifter os om ørerne

med forskellige undersøgelser og forskellige erfaringer.

Hvis vi nu tager de udenlandske erfaringer, kan vi jo konstatere, at man i Norge og i Canada har tilbudt modersmålsundervisning tidligere. Det er man gået væk fra. Af empiriske årsager har man simpelt hen sagt: Den måde, man bedst lærer børn engelsk og fransk på i Canada, er ved, at man lærer engelsk og fransk og ikke ved at lære swahili og urdu, og hvad det ellers er for noget. Den måde, man bedst lærer børn norsk på, er ved, at man lærer norsk og norsk og norsk.

Da modersmålsundervisningsproblematikken kom op igen, foretog man fra et stort dansk dagblad en rundringning til forskellige europæiske lande. Det noterede jeg mig med interesse. Og man kunne konstatere, at der var snart sagt ingen lande, hvor man tilbød modersmålsundervisning på den måde, som vi gør det i Danmark.

En af de opringninger, man foretog, var til den tyske socialdemokratiske indenrigsminister. Og det er til hr. Hans Peter Baadsgaard, det her. Den tyske socialdemokratiske indenrigsminister blev spurgt, om de tilbød modersmålsundervisning i Tyskland, og der var en hovedrysten, der var noget grin og noget vittighedsmageragtigt noget over vedkommendes ansigt, for han troede simpelt hen, det var en vittighed.

I Tyskland, som er det største europæiske land – det ved vi jo – men som også er det land i Europa, som uden nogen undtagelser har taget imod flest indvandrere, tilbyder man ikke modersmålsundervisning på de konditioner, som vi tilbyder det i Danmark. Han mente, socialdemokrat og indenrigsminister i Tyskland, at det var den største vittighed, han nogen sinde havde hørt om. De erfaringer må man jo altså også tage med, når man nu står og vifter alle mulige ting i hovedet på hinanden.

Den konservative holdning er klar, klokkeklar, på det her område: Hvis vi vil have, og det er i hvert fald vores intention i Det Konservative Folkeparti, at fremmedsprogede skal klare sig i det danske samfund, så skal de lære dansk, så skal de have en uddannelse. Det kan de kun få, hvis de lærer dansk, og hvis de skal have et arbejde, så skal de kunne dansk.

Jeg tror nemlig ikke på, at nogen som helst dansk arbejdsgiver vil være diskriminerende. Hvis jeg var arbejdsgiver, så ville jeg kun tænke på én ting: Hvordan kunne jeg tjene nogle pen-